

Sygn. akt II Ca 456/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 roku

Sąd Okręgowy w Legnicy II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSO Sylwia Kornatowicz
Sędziowie:	SO Sabina Ziser (sprawozdawca) SO Robert Figurski
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Zielińska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 roku w Legnicy

na rozprawie

sprawy z powództwa T. S.

przeciwko pozwanemu M. M.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 25 kwietnia 2014 roku

sygn. akt VII C upr 92/12

I. oddala apelację;

II. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.200 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt II Ca 456/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 kwietnia 2014r. Sąd Rejonowy w Legnicy zasądził od pozwanego M. M. na rzecz powoda T. S. kwotę 11.699,98 zł z ustawowymi odsetkami, dalej idące powództwo oddalił oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 147 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazał, że strony zawarły umowę o roboty budowlane, której przedmiotem było wykonanie domu jednorodzinnego w stanie surowym zamkniętym na działce nr (...) w J. za kwotę 75.000 zł. Prace budowlane zostały wykonane przez pozwanego w

sposób wadliwy. Podczas odbioru częściowego w dniu 19 maja 2009r. stwierdzono następujące nieprawidłowości: w przypadku 90% ścian budynku posiadały odchylenie od pionu od 1,5 cm do 5 cm, brak pionów w otworach okiennych i drzwiowych, niedbałe murowanie w poziomie, niewypoziomowana góra i brak strzemion do ścianek działowych. Zgodnie z zaleceniami kierownika budowy nieprawidłowości miały zostać usunięte poprzez rozebranie bloczków do piątej warstwy. Usunięcie nieprawidłowości w pionie miało nastąpić poprzez narzucenie warstwy cementowo-wapiennej a ściany odchylone powyżej 3 cm miały zostać rozebrane i ponownie wymurowane. Pozwany zakwestionował jedynie punkt IV i V stwierdzonych uchybień i zawarł porozumienie z powodem co do usunięcia nieprawidłowości i nieodpłatnego wykonania tynków na parterze z materiałów w połowie finansowanych przez powoda. Na podstawie zebranego materiału dowodowego Sąd ustalił, że pozwany wskazanych prac nie wykonał a w listopadzie 2009r. opuścił plac budowy. Ponadto w kwietniu 2011r. z dachu zaczęły spadać dachówki i powód wezwał pozwanego do usunięcia wad z tym związanych z zastrzeżeniem powierzenia naprawy innemu wykonawcy. Wezwanie pozostało bezskuteczne dlatego powód zlecił naprawę innemu wykonawcy przedkładając stosowny rachunek za uiszczony z tego tytułu wynagrodzenie. Sąd pierwszej instancji uznał za wiarygodne zeznania świadka B. W., które były spójne z zeznaniami powoda oraz dowodami z dokumentów natomiast zeznania świadków zawnioskowanych przez pozwanego zdaniem tego Sądu nie wnosiły nic istotnego do sprawy albowiem świadkowie nie pamiętali istotnych dla sprawy faktów. W związku z tym, że pozwany odmówił wykonania robót zgodnie z umową, w terminie zakreślonym przez powoda, powód był uprawniony ma mocy art. 636 par. 1 kc w zw. z art. 656 kc do powierzenia wykonania napraw innemu wykonawcy a pozwanego obciąża obowiązek zwrotu powodowi poniesionych z tego tytułu kosztów udokumentowanych przez powoda rachunkami, których wysokości pozwany zresztą nie kwestionował. Skuteczne było dokonanie przez powoda potrącenia przysługującej mu wobec pozwanego wierzytelności z tytułu odszkodowania za wadliwe wykonanie prac z wierzytelnością pozwanego wobec powoda z tytułu wynagrodzenia za wykonane roboty. Powód uprawniony był również do dochodzenia na podstawie art. 484 par. 1 kc roszczeń z tytułu kary umownej wynikającej z aneksu do umowy zawartego w dniu 30.07.2009r. a ustalonej na kwotę 8.000 zł za każdy miesiąc zwłoki. Termin zakończenia prac strony ustaliły na 30 sierpnia 2009r. zaś prac na dachu budynku do 20 września 2009r. Prawidłowo powód wyliczył wysokość należnej kary umownej na kwotę 14,133 zł i słusznie domagał się jej zapłaty przez pozwanego.

O odsetkach orzeczono na podstawie art. 481 kc zaś Sąd częściowo oddalił powództwo w tym zakresie uznając, że dochodzona kwota należy się dopiero po doręczeniu pozwanemu wezwania do zapłaty. O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 kpc.

Z rozstrzygnięciem powyższym w całości nie zgodził się pozwany wnosząc apelację, w której zarzucił:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powód wykazał istnienie i wysokość wad fizycznych obniżających wartość robót budowlanych wykonanych przez pozwanego podczas gdy twierdzenie powoda w tym zakresie nie jest poparte żadnymi dowodami,
- pominięcie okoliczności dotyczącej zaginięcia dziennika budowy oraz że kierownik budowy nie zgłosił żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości wykonania domku jednorodzinnego zgodnie z projektem,
- naruszenie art. 233 par. 1 kpc poprzez dowolną a nie swobodną ocenę materiału dowodowego polegającą na oparciu ustaleń faktycznych tylko na zeznaniach powoda i dowodach przez niego przedłożonych podczas gdy wszechstronne rozważenie materiału dowodowego w tym zeznań świadka K. M. oraz pozwanego powinno prowadzić do wniosku, że pozwany wykonał swoje zobowiązanie zgodnie z projektem i sztuką budowlaną.

Wskazując na powyższe skarżący domagał się zmiany wyroku poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlega oddaleniu.

Nieuzasadniony był zarzut błędu w ustaleniach faktycznych polegający na uznaniu, że powód wykazał istnienie i wysokość wad fizycznych obniżających wartość robót budowlanych wykonanych przez pozwanego. Według pozwanego twierdzenia powoda w tym zakresie nie są poparte żadnymi dowodami tymczasem prawidłowo Sąd Rejonowy dokonując tych ustaleń oparł je na zeznaniach świadka B. W. – kierownika budowy, zeznaniach powoda, protokole odbioru robót z dnia 19 maja 2009r. podpisanym przez pozwanego i porozumieniu zawartym przez strony w dniu 22.05.2009r. Z dowodów tych w sposób jednoznaczny i nie budzący żadnych wątpliwości wynika, że podczas odbioru częściowego robót w dniu 19 maja 2009r. stwierdzono następujące nieprawidłowości: w przypadku 90% ścian budynku posiadały odchylenie od pionu od 1,5 cm do 5 cm, brak pionów w otworach okiennych i drzwiowych, niedbałe murowanie w poziomie, niewypoziomowana góra i brak strzemion do ścianek działowych. Zgodnie z zaleceniami kierownika budowy nieprawidłowości miały zostać usunięte poprzez rozebranie bloczków do piątej warstwy. Usunięcie nieprawidłowości w pionie miało nastąpić poprzez narzucenie warstwy cementowo-wapiennej a ściany odchylone powyżej 3 cm miały zostać rozebrane i ponownie wymurowane. Pozwany podpisując protokół zakwestionował jedynie punkt IV i V stwierdzonych uchybień i zawarł w dniu 22 maja 2009r. porozumienie z powodem co do usunięcia nieprawidłowości oraz nieodpłatnego wykonania tynków na parterze z materiałów w połowie finansowanych przez powoda. Zeznania pozwanego składane w niniejszej sprawie pozostają w sprzeczności z powołanymi wyżej dowodami a w szczególności z dowodami z dokumentów, w których pozwany sam złożył oświadczenie przyznając okoliczność wadliwego wykonania prac w budynku powoda i stanowią tylko formę obrony pozwanego w niniejszej sprawie. Okoliczność zaginięcia dziennika budowy pozostaje bez znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy skoro istnieją dwa powołane wyżej dokumenty, w których pozwany przyznaje fakt wadliwego wykonania robót budowlanych i zobowiązuje się do usunięcia nieprawidłowości. Błędne jest twierdzenie, że kierownik budowy nie zgłosił żadnych zastrzeżeń co do prawidłowości wykonania domku jednorodzinne. Kierownikiem budowy był B. W., który swoje zastrzeżenia zgłosił w protokole z dnia 19.05.2009r. podpisanym również przez pozwanego.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy wbrew zarzutom apelacji jest prawidłowa i wszechstronna i nie mogły jej zmienić zeznania świadków zawnioskowanych przez pozwanego. tj. K. M., A. M., W. C. i D. Ł.. Zresztą zeznania K. M. - syna pozwanego - potwierdzają stanowisko powoda, że prace budowlane wykonywane były przez pozwanego wadliwie jak np. krzywo położona dachówka, krzywe ściany, konieczność rozebrania komina i wymurowanie nowego. Twierdził on przy tym jednak, że stwierdzone usterki zostały naprawione jednak gdyby rzeczywiście tak było to z całą pewnością sporządzony by został protokół obioru tych prac. Ponadto do zeznań świadków K. M. i A. M. należy podchodzić z dużą ostrożnością albowiem złożone zostały przez członków rodziny pozwanego a ponadto osoby te nie posiadają żadnego wykształcenia budowlanego, które pozwoliłoby na uznanie ich wyjaśnień w tym zakresie za wiarygodne. A. M. z wykształcenia jest bowiem fryzjerem zaś K. M. nie ma wykształcenia budowlanego ani ukończonych żadnych kursów czy szkoleń w tym zakresie. Zeznania świadków W. C. i D. Ł. nie wnoszą do sprawy nic istotnego albowiem pierwszy z nich zeznał, że nie był świadkiem żadnych rozmów co do jakości wykonanych prac zaś drugi wskazał, że jeżeli były zastrzeżenia to drobne i natychmiast je usuwali, co pozostaje w sprzeczności z protokołem z dnia 19.05.2009r. i porozumieniem z dnia 22.05.2009r.

Opierając się zatem na powyższych ustaleniach i rozważaniach Sąd Okręgowy oddalił apelację, na podstawie art. 385 kpc, jako pozbawioną uzasadnionych podstaw prawnych.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 kpc w zw. Z par. .13 ust. 1 pkt. 1 w zw. z par. 6 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28.09.2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Na koniec należało zwrócić uwagę Sądu Rejonowego na uchybienia, które wprawdzie nie miały wpływu na treść wydanego rozstrzygnięcia i nie stanowiły zarzutu apelacji, ale są w ocenie Sądu Okręgowego istotne. Dotyczą wpisywania do protokołu rozprawy postanowień o skazaniu świadków na grzywnę w związku z nieusprawiedliwionym niestawiennictwem na rozprawę (postanowienia z dnia 4.12.2013r. i 28.02.2014r.). Od postanowienia w przedmiocie ukarania grzywną zgodnie z treścią art. 394 par. 1 pkt. 5 kpc przysługuje zażalenie dlatego też nie może być ono

wpisane do protokołu rozprawy tylko winno być sporządzone na osobnym druku (art.356 kpc). Na postanowieniu brak jest podpisu Sędziego pod sentencją orzeczenia. W razie braku podpisania sentencji postanowienie takie w sensie prawnoprocesowym nie istnieje. Okoliczność, że podpis Przewodniczącego został umieszczony na protokole posiedzenia, na którym postanowienie zostało wydane nie wywołuje skutku odnośnie wymogu podpisania sentencji orzeczenia przez skład sądu, który wydał zaskarżone postanowienie (art. 324 § 3 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c.) Ponadto skoro świadkowi przysługuje zażalenie od przedmiotowego postanowienia to Sąd musi mu je doręczyć z pouczeniem o przysługującym mu środku zaskarżenia (art. 357 par. 4 kpc). Postanowienie to jest prawomocne po upływie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia świadkowi (jeżeli nie wniesie środka zaskarżenia) nie zaś po upływie 7 dni od dnia jego wydania, jak zostało stwierdzone w niniejszej sprawie. Również postanowienie o sprostowaniu nazwiska świadka z dnia 16.04.2014r. jako zaskarżalne zażaleniem nie mogło być wpisane do protokołu rozprawy lecz winno być sporządzone wydane na osobnym druku i doręczone świadkowi z pouczeniem o zażaleniu.